

Se maia-ißand, kellest seál üllemal olli kuulda, läks ükskord omma sullas-tega tee-reisi peále. Ísse istus kameli seljas; sullased piddid kérval jalla jooksma, ja ollid veel mitme osjadega, mis piddid seljal kandma, rångaste foormatud. Kui said monned pennikoormad sure häädda ja waewaga súggavast liwast ja tullise pallawa al läbbi aianud, juhtusid ühhe jõe kohha peále, kus innimesed ja kameli lojus omma kibbedat jáanno kuştutasid. Siis astus üks neist e-duinist maia-ißanda jure, ja pallus tedda árdaste, et muist sest foormast, mis piddi kandma, wiks wáhhendatud sada, sest et ei milgi wiñil ei jáßand sedda täit lággo eddespiddi kanda. — „Siis sul on wißiste üks wanna narts ißaks ol-nud, kelle nörkastus suno peále on pár-

ritud sanud,” ütles maia-ißand omma tullise wiñha sees sullase wästo. — „Ei koggoniste mitte,” kostis teine, kes omma lihhase wanitematte au ei tahtnud lasta teotada; „waid minno issa on ramnus ja tuggen mees kui härg — Hea kül, ütles teine jälle vilkamisse riñil: kui issa on härg, siis emma on lehm. — Agga se sonna „lehm” on Arabia maal se Peige alwem ja kibbedam sõimo nimmi, mis ühhe ausa naestrabwale ial woib anda. Noor mees sai täis wiñha, ja ütles: „Minno emma on au-wäart naestrabwas; ta ei olle mitte lehma.” — „Ütle warsti,” kíssendas teine, „et sunno emma lehm on; kui mitte, siis lassen sinnule suurt wioga tenha. Eks emma ei olle lehm?” — „Ei olle mitte, ütles noor mees jälle. —